

*

Нема, нема вже владаря грізного,
нема помічника в тяжкій потребі,
нема того, що світ створив з нічого,—
бога на небі!

Погас вже незгорющий корч терновий,
зламався жезл, що бездну морську махом
ділив, і всепотужний трон Єгови
розпався прахом.

Розвіялась небес його пишнота,
і зорі вже не перли в його шаті,
і сонце вже не лампа щирозлота
в його палаті.

Земля вже тож не ніг його підніжже,
і громи не його грізні післанці,
не він щодня лле дивне, вічно свіже
сьєво вранці.

І чоловік вже не ліп'янка з глини,
котру його лиш дух держав при жизни,
затрута зроду краплею трутизни
з батька провини.

Не знав він щастя в раю перевозаннім,
не кушав плоду з дерева живого
ані згрішив наказаним пізнанням
доброго й злого.

І не зступав його спасать від смерти
месія, божий син у людським тілі,
не бог вмирав, на дереві розпростертий
за речі смілі.

Все те лиш сон був, помилка кровава,
твір недоумства твого, чоловіче!
Прокинься! Вже зоря встає яскрава,
вже ніч утіче!

Прокинься! Час на власні ноги стати
і бачити себе самим собою,
час свою велич і слабість пізнати
ясно, в спокою.

Пізнай, що досі сам творив ти бога
і за свій твір лив кров, приймав тортури,
і пеклом був твій земний біль-тривога,
стоси і мури.

Пізнай, що й рай лиш в сій можливий жизни,
що, сли го тут не насадиш, в могилі
ждать дарма,— для життя бо серед гнилі
нема отчизни.

Пізнай, що ніт тобі над тебе власти!
Пізнай, що в тобі лиш твоя надія!
Знай, що лиш сам себе ти можеш спасти,
ти — твій месія.

Глянь, зеленіє чудно жизні древо,
для всіх уже знання достигли плоди.
Встань, людськості, природи королево!
День, день надходить!

Із раю, насадженого тобою,
не прожене тебе ніхто з неславов:
ні ангел із шаблюков огняною,
ніг бог, ні диявол.